

WYDZIAŁ RUCHU DROGOWEGO KSP

<http://wrđ.policja.waw.pl/wrd/o-nas/historia/856,Historia-warszawskiej-quotdrogowkiquot.html>
2018-10-15, 22:49

HISTORIA WARSZAWSKIEJ "DROGÓWKI"

Historia warszawskiej „drogówki” sięga okresu międzywojennego. W dniu 12 sierpnia 1926 roku w Warszawie odbyła się konferencja poświęcona udziałowi Policji w nadzorze nad ruchem ulicznym w stolicy, po której podjęto decyzję o utworzeniu policyjnej brygady ruchu ulicznego.

Jak podaje [Kwartalnik Policyjny nr 2/2009](#), w 1935 roku został zorganizowany i wyszkolony w ramach Rezerwy Piesznej Policji Państwowej oddział w sile dwóch plutonów policjantów ruchu ulicznego (80 szeregowych). Jego zadania zostały opisane w czasopiśmie „Na posterunku” z 1936 roku: „*Pierwszem i głównym zadaniem tych plutonów jest regulowanie ruchu kołowego i pieszego na najważniejszych punktach (skrzyżowaniach) ulic w mieście st. Warszawie. Regulowanie to przeprowadza się przy pomocy mechanicznych sygnałów dźwiękowo-światlnych i powszechnie znanych sygnałów ręcznych. Drugim bardzo ważnym zadaniem plutonów ruchu jest bezpośrednia walka z przestępstwami, popełnianymi przez kierowców różnego rodzaju pojazdów (mechanicznych i konnych). Do tego celu służą patrole motocyklowe, które przez stałe, niemal nieustanne patrolowanie po ulicach do punktów wylotowych miasta włącznie i "odwiedzanie" stałych i przygodnych garaży bardzo skutecznie przyczyniają się do ujawnienia i wykrywania przestępstw dokonywanych przez niesumiennejnych właścicieli i kierowców pojazdów. Plutony ruchu ulicznego m.st. Warszawy skierowały w ciągu 1935 r. 9713 doniesień do władz administracyjnych i sądowych oraz ukarały wykraczających przeciw przepisom drogowym w drodze doraźnych nakazów karnych na łączną kwotę 4366 złotych polskich" (cyt. H. Altkorn, Ściganie przestępstw "samochodowych i motocyklowych", "Na posterunku" 1936, nr 11, s. 177).*

OKUPACJA

17 września 1939 r. generalny gubernator, Hans Frank, wydał zarządzenie o organizacji Policji Polskiej, którą przymusowo wcielił do okupacyjnego systemu administracyjno-policyjnego, rozciągając jednocześnie nad jednostkami Policji Państwowej stały nadzór władz niemieckich.

W Warszawie utworzono Kompanię Ruchu Ulicznego, która podlegała bezpośrednio komendantowi miasta. Służba polegała głównie na kontrolowaniu, czy zaprzęgi konne mają tablice, oświetlenie, czy parkują w dozwolonym miejscu itp. W dużych miastach służba ta obejmowała również regulację ruchu na skrzyżowaniach oraz wymuszanie przestrzegania przepisów porządkowych związanych z ruchem tramwajów.

Policjanci, podobnie jak większość społeczeństwa polskiego, byli zaangażowani w walkę z okupantem. Z ich możliwości swobodnego poruszania się korzystał Oddział II Komendy Głównej Armii Krajowej, zlecając im wykonywanie zadań kontrwywiadowczych. Jeden z referatów tego Oddziału, o kryptonimie 993/P", składał się z policjantów Policji Polskiej i Dyrekcji Policji Kryminalnej. Należącą do tego referatu komórkę "P-16" stanowili z kolei policjanci z Kompanii Ruchu

Ulicznego i Oddziału Wartowniczo-Konwojowego Policji Polskiej z Warszawy. Prowadzili oni działania zespołowe.

Należy tu wspomnieć o kierowcy z Kompanii Ruchu - plutonowym Nicie. Swym służbowym motocyklem z bocznym wózkiem przewoził broń z konspiracyjnych magazynów do umówionych punktów. Tuż przed wybuchem powstania konieczne stało się ewakuowanie jednego z oddziałów dyspozycyjnych Armii Krajowej z gmachu "Prudential" (obecnie hotel "Warszawa"), w którym został również zakwaterowany oddział SS. Plutonowy Nita podjechał policyjnym samochodem ciężarowym przed budynek i oficjalnie wyprowadził, a później wywiózł członków oddziału. Uniknęli oni w ten sposób rewizji i zatrzymania.

PO WOJNIE

Warszawska "drogówka" była jedną z pierwszych służb milicyjnych, jakie powstały po wyzwoleniu stolicy.

Kwiecień 1945 r. - powołano do życia Kompanię Ruchu Milicji Obywatelskiej Miasta Stołecznego Warszawy z siedzibą przy ul. Kępczej 15 na Pradze. Pierwszym dowódcą był ppor. Jan Kowalski. Pierwsi milicjanci ruchu drogowego wywodzili się z jednostek Wojska Polskiego oraz oddziałów partyzanckich i swoim umundurowaniem przypominali żołnierzy.

Ubrani byli w kamasze, owijacze, rogatywki, wojskową kurtkę i płaszcz. Elementem wyróżniającym ich jako policjantów "drogówki" był noszony na lewym rękawie żółty trójkąt z czarną literą "R" w środku. Popularnie zwana eRka do dziś została symbolem policji ruchu drogowego.

Początkowo służba milicjantów ruchu drogowego ograniczała się do statycznej regulacji ruchem: funkcjonariusz kierujący ruchem stał na miejscu, podając sygnały użytkownikom dróg za pomocą chorągiewek o barwie czerwonej i żółtej, a po zapadnięciu zmroku używano latarek karbidowych. Po kilku miesiącach zrezygnowano z chorągiewek i latarek, a sygnały podawano ręką.

Pierwsze posterunki regulacyjne usytuowane były przy moście drewnianym na Wiśle, znajdującym się u wylotu ulicy Karowej (tzw. wysokowodnym) oraz przy moście pontonowym. Z biegiem czasu przybywało nowych posterunków : na zbiegu ul. Targowej i Żąbkowskiej, Brukowej i Panieńskiej, Wybrzeżu Kościuszkowskim i Karowej, Marszałkowskiej i Alei Jerozolimskich. W tych miejscach koncentrował się największy ruch kołowy. Później milicjanci (zamiast żołnierzy) pojawili się na drogach wylotowych z Warszawy.

Pierwsze lata w wyzwolonej Warszawie nie były łatwe. Brakowało środków technicznych. Jednostka dysponowała tylko dwoma samochodami: ciężarowym Zisem, który wykorzystywano do celów gospodarczych i osobowym Oplem Olimpią.

Skomplikowany był wówczas system represjonowania popełniających wykroczenia kierowców. Sprawcę wykroczenia doprowadzano do jednostki i dopiero tutaj uiszczał on grzywnę, której wysokość ustalał dyżurny jednostki. Pieniądze z grzywien zasilają konto Polskiego Czerwonego Krzyża. Mandaty karne wprowadzone zostały pod koniec 1947 roku.

Rok 1948 - w Kompanii Ruchu M. St. Warszawy powstaje załączek sekcji dochodzeniowej. Składała się ona z dwóch inspektorów dochodzeniowych oraz pracowników nietetowych. Pierwszym kierownikiem sekcji był sierż. Henryk Herod.

Funkcjonariusze prowadzili dochodzenia w sprawie wypadków drogowych, zlecając czynności jednostkom terenowym. Po spływie dokumentów i skompletowaniu, ich w całość przekazywano prokuraturze albo wnosząc akty oskarżenia (z art. 242 § 3 starego kodeksu karnego). Drobniejsze zdarzenia drogowe wyjaśniane były na miejscu przez pomocników oficerów dochodzeniowych lub funkcjonariuszy z jednostek terenowych Milicji Obywatelskiej. Oficer dochodzeniowy wyjeżdżał tylko do poważnych wypadków. W roku 1950 sekcja dochodzeniowa liczyła już 7 osób, a kierował nią st. sierż. Zygmunt Słabęcki.

Rok 1952 - Kompania Ruchu Drogowego przeniesiona została na ul. Wiejską 11.

Rok 1954 - Kompania Ruchu Milicji Obywatelskiej Miasta Stołecznego Warszawy przekształcona została w Komendę Ruchu Drogowego. Powiększył się jej stan etatowy, uległa specjalizacji. Powstaje pierwsze ogniwo pogotowia wypadkowego. Utworzono również pluton motorowy, który dysponował 10 motocyklami marki "Jawa". Jej pierwszym dowódcą był st. sierż. Stanisław Leszczyński. Policjanci z tego plutonu obsadzali posterunki na trasach wylotowych z Warszawy.

Rok 1956 - powstają dwie kompanie ruchu drogowego : Warszawa Północ - z siedzibą przy ul. Siennej 59 , a następnie przy ul. Dzielnej 7 i Warszawa Południe - z siedzibą przy ul. Wiejskiej 11. Granica obszaru działania przebiegała wzdłuż Alei Jerozolimskich. Przy każdej komendzie funkcjonowały po trzy ogniwa pogotowia wypadkowego, sekcja dochodzeń oraz inspektor ds. profilaktyki.

Rok 1957 - przy Komendzie Miasta utworzono Inspektorat Ruchu Drogowego, którego kierownikiem został kpt. Henryk Sochacki. Obie dotychczasowe komendy dzielnicowe połączono w Komendę Ruchu Drogowego i przeniesiono na ul. Cyryla i Metodego na Pradze Północ. Załogę Komendy stanowili w dużej mierze milicjanci przeszkoleni w Szkole Ruchu Drogowego we Wrocławiu, wyposażeni w dobrej jakości sprzęt techniczny.

Rok 1965 - powstaje Wydział Kontroli Ruchu Drogowego (naczelnik ppłk S. Jastrzębski) i Batalion Kontroli Ruchu Drogowego (dowódca kpt. S. Okoński) z siedzibą przy ul. Kotsisa 2/4.

Rok 1969 - po połączeniu obu formacji powstaje Wydział Ruchu Drogowego Komendy Stołecznej Milicji Obywatelskiej, którego naczelnikiem zostaje ppłk Marian Figura. Nazwa ta obowiązuje do dnia dzisiejszego, przy czym aktualna nazwa brzmi Wydział Ruchu Drogowego Komendy Stołecznej Policji.

Rok 1971 - siedziba warszawskiej drogówki mieści się przy ul. Powstańców Śląskich 49.

Rok 1972 - Wydział Ruchu Drogowego przenosi się na ul. Żytnią 36.

Rok 1994 - siedzibą Wydziału Ruchu Drogowego Komendy Stołecznej Policji jest budynek przy ul. Waliców 15.

Policjanci WRD KSP dysponują coraz nowocześniejszym sprzętem, m. in. radiowozami cywilnymi marki Ford Mondeo z wideorejestratorem.

Policjanci Motocyklowej Asysty Honorowej uczestniczą w pilotażach ważnych osobistości odwiedzających Warszawę, w tym Papieża, głów państw, itp.

zobacz: [91 lat stołecznej służby ruchu drogowego.](#)

Ocena: 0/5 (0)

[Tweetnij](#)